

Resebrev 16

**Italien -Terracina – Ponzaöarna – Torre Del Greco – Vibo Valentia –Tropea –Lipariska öarna – Sicilien – Rocella Ionica – Crotone
Grekland – Sivota - Lefkas – ankarvikar.**

25 juli – 22 augusti

Vi fortsätter ned längs den italienska kusten. Det har skrivits en del om att det skall vara fullt överallt och att det skall vara enormt dyrt i marinorna. Vi har inte haft några större problem med plats. När det gäller hamnavgifterna så varierar dessa men de toppnoteringar vi läst om har vi inte stött på. Vi får betala mellan 25 och 40€ per natt. Det högsta vi betalat är 62€ prutat och klart. Det gäller att ligga på svaj så mycket som möjligt.

Denna dag seglade vi till Terracina. I piloten stod att här var det nästintill omöjligt att få plats och vi förstod varför. Det fanns inga gästplatser och hamnen och ån var full med fiskebåtar. Efter att ha snurrat runt en stund i hamnbassängen siktade vi in oss mellan ett par fiskebåtar men det visade sig att där var det för grunt för oss. Det låg två segelbåtar utanför varandra på ett annat ställe och Pela och vi förtöjde utanför dem. Här låg vi bra och det var gratis. På dagen var det lugnt och skönt. Vi tog en promenad och hittade en öppen supermercado så vi passade på att handla basvaror.

När vi stod i kassan och betalade så brakade det löst. Det blixtrade och dundrade och regnet öste ned. Det var ingen idé att springa till båten för det var för långt så vi tog det som en härlig dusch. När vi kom hem var vi genomblöta. Regnet slutade så småningom och luften var frisk och härlig.

100 meter från där vi låg fanns ett stort tivoli och dom satte igång klockan tio på kvällen där alla attraktionerna försökte att spela högst. Vi tog en promenad och kom tillfälligt ifrån det ljudet. Nu stötte vi på andra men mer behagliga. Det var någon slags festligheter varför alla affärer var öppna till sent på kvällen denna söndag. Vi ett torg spelade ett band jazz och äldre populärmusik och dom spelade ganska bra. Nästan alla klädaffärer hade nedsatta priser som varierade mellan 20 – 70 %. Där det finns fiskebåtar så brukar det finns färsk fisk så vi passade på att handla på oss lite godsaker av varje. Vad sägs om levande havskräftor, musslor och fisk.

Kulingvarningarna avlöste varandra men det kom inte så hårda vindar. Då vi skulle segla ut till Ponzaöarna där det är mycket oskyddat så fegade vi ett par dagar tills vädret stabiliserat sig vilket visade sig vara ett klokt beslut. Ponzaöarna ligger 25 nm från kusten och är mycket populärt för italienarna. Vi var nu i deras högsäsong och vi blev inte ensamma. Det var enormt vackert och vi ankrade upp tillsammans med alla andra i en vik som heter Cala Inferno. Det var snarare en liten inbuktning som var mycket oskyddad. Vädret var bra och det var ganska lugnt så vi kunde ligga här och njuta av utsikten som bestod av höga kritklippor och bergformationer och givetvis en del vackra båtar. Vattnet var kristallklart och jag passade på att ta på mig dykartuben och simma ned och göra ren undervattensdelen som fått en beläggning av slem.

När jag hållit på en stund kom en patrullbåt och sa till Ulla att här fick man inte använda dykarutrustning så jag blev påkallad uppmärksamhet och tvingades att avsluta mitt viktiga arbete. Ponzaöarna är ett ställe som vi vill återkomma till.

Nästa anhalt blev Ischia där vi stannade till och ankrade upp för natten. Det visade sig senare att denna ö skall vara nästan lika populär som Capri. I bukten låg en svensk Najad 361 för ankar alltså samma som Hokus Pokus. Vi var ombord och pratade med dem en stund. Nästa dag seglade vi vidare till Torre del Grecco. Hamnen är inget speciellt men i pilot stod att detta var den bästa hamnen för att ta sig med tåg till Pompeji. Det stod också att det varit mycket stölder då det var fattigt där. När vi kom in i hamnen fann vi plats vid en bevakad ponton. Här fanns vatten och el och vi lade till bredvid en fransk segelbåt. Vi gick en sväng i stan men vände snart tillbaka igen för det såg bedrövligt och verkligen fattigt ut nästan som slum. Alltnog, vi köpte varsin hämtpizza på vägen tillbaka. Vi hade tänkt äta ute men vi fann ingen restaurang vi ville besöka. En av anledningarna till promenaden var att hitta järnvägsstationen och ta reda på tågtiderna för morgondagen. Uppgiften löste vi galant. Som extrabonus på vår promenad köpte vi musslor från en fiskargubbe.

Tidigt nästa morgon cirka 11.06 tog vi tåget till Pompeji. Järnvägsstationen såg bedrövligt ut och var kraftigt nedsliten. Som tur var träffade vi våra båtgrannar fransmännen som talade om för oss att vi måste köpa biljetter i en affär en bra bit från stationen så det blev att springa fram och tillbaka. Vi hann med tåget och en halvtimme senare var vi framme i nya Pompeji. Vi delade en taxi med fransmännen till gamla Pompeji vilket visade sig vara en avsevärd skillnad. Dom har namn och heter Alain och Evlyne Mercier och är från Marseille.

Att gå i Pompeji är något helt fantastiskt och vi traskade runt i värmen resten av dagen. Vi skulle ha läst på lite bättre vilket vi kommer att göra nu i efterhand. Utanför utgången gick det ett annat tåg tillbaka. Vi fick vänta i en och en halv timma så vi gick en promenad för att hitta en mataffär. Då vi gått runt hade vi tappat vår riktning så vi frågade ett par gubbar, som satt utanför en restaurang, om vägen. Vi frågade efter vägen till tåget som går till Greco. Som svar fick vi ”vad skall ni där och göra?”. När vi förklarade att vi hade vår båt där köpte dom vår anledning och förklarade vägen dit. På stationen mötte vi återigen Evlyne och Alain. Detta tåg var mycket fräschare och det gick till en annan station i Greco. Det var en annan tåglinje och en trevligare station. Vi fick traska lite längre tillbaka till båten men det var bara skönt då vi hade gått hela dagen. Mestadels så gick det nedför så dom tunga matkassarna hjälpte oss framåt men kanske mest nedåt.

Nu var det dags för att koka musslor och det smakade underbart. På kvällen kom Alain och Evlyne ombord på en drink och vi satt och pratade till sena kvällen. Dom hade varit nere vid Stromboli och vänt och rekommenderade oss att besöka denna kända vulkanö. Vulkanen är fortfarande aktiv vilket skall vara ett skådespel att se på natten. Det sägs att sjöfarten har använt vulkanen som riktmärke om natten när de kommit igenom Messinasundet och gått norrut. Vi fick nu ett nytt färdmål.

Nästa morgon satte vi kurs mot Capri. Det påstås vara mycket dyrt att ligga där men vi hade bestämt oss för att segla dit i vilket fall. Vi kom lyckligt fram och in i hamnen men där var det stopp för vi blev bortmotade från hamnen för den var full, punkt slut. Nu har vi sett Capri från sjön och så fick det bli. Lite modfällda satte vi ny kurs. Klockan var sen så det blev en nattsegling till Vibo Valentia. Det blev en lugn segling med mycket motor. Vi fick kontakt med Jajja som väntade in oss. Vi fick platsen bredvid och vi hade ett trevligt återseende då vi inte hade träffats sedan Elba. Kvällen tillbringade vi tillsammans på en trevlig restaurang där vi beställde en färdigkomponerad meny som smakade utmärkt.

Nästa distans blev lång, hela 11 nm och gick till Tropea. Marinan var inte heller den färdigbyggd som så många andra med EU bidrag. När EU pengarna är slut och man skall göra sin egen insats stoppar man bygget. En självpåtagen egen företagare med enda inventarier

som bestod av en gammal solstol och solparasoll inkasserade en mindre avgift. Vi hade tur för denna vecka kopplades vattnet på. Med hjälp av egna verktyg lyckades vi "stjäla" lite vatten så vi kunde tvätta båten från saltbeläggningen. Ulla och jag körde till en sandstrand med gummibåten och badade. Uppe på en bergsplatå alldeles intill marinan ligger den gamla staden Tropea. Vi gick dit på kvällen och fick streta upp för de 196 trappstegen upp till staden. Det var en gammal fin och sevärd stad med många fina miljöer och en fantastisk utsikt mot havet. Det var svårt att ta sig fram för alla människor som strövade här. Det var nästintill billöst men det var trångt ändå. Här intog vi lite att äta på ett torg. Jag minns med god smak i munnen spagetti med olika sorters musslor vilket var en höjdare.

I marinan träffade vi en svensk som hade haft sin båt där i många år och även hade en lägenhet där. Han tipsade oss också om Lipariöarna som ligger cirka 35nm från kusten. Där finns inga skyddade hamnar så man får söka lä av öarna om det blåser upp. Vi bestämde oss för att dit skall vi segla så tillsammans med Jajja styrde vi till Isola Panarea. Överseglingen var fin med en lagom vind och vi droppade ankaret i en vik eller snarare en inbuktning. Där var massor med båtar och vi hade valt en av de sämsta två veckorna för nu hade Italienarna sin semester. Vi hittade ett hål där vi fick plats. Alla båtar låg givetvis på svaj vilket är det enda sättet här. På kvällen kom vinden och det ordentligt. Vi låg ganska skyddade men det blev en kraftig inbärning med mycket sjö. Det ökade till en ordentlig kulingstyrka på natten. Det blev till ett skådespel. I varenda båt satt det ankarvakter uppe hela natten. Ankare släppte varför många fick lägga om. Trångt var det och vi var rädda för att någon båt skulle haka fast i vår ankarkätting. Att flytta sig någon annanstans var det inte tal om för här var vi mitt ute på havet och långt till fastlandet. På natten kom det många båtar som sökte skydd där vi låg men flera låg och körde runt tills det ljusnade. Vårt ankare satt fast i botten så vi klarade oss. På morgonen lugnade det ned sig och vinden vred till vår fördel så nästa natt låg vi lugnt och kunde sova hela natten vilket ibland kan kännas som lite lyx. Nästa ö blev Lipari där vi ankrade upp i en vik. Vi hade lite otur med mycket blåst vilket inte gör de fina öarna fullt så attraktiva och vi såg många sura miner på grund av vädret. But the sun is always shining somewhere så vi bestämde oss för att leta reda på den och givetvis också snällare vindar.

Vi blev hörda för vädret ändrade sig och vi seglade till Stromboli via Vulcano. Till Stromboli kan man bara segla i goväder för här är man helt oskyddad för vind och det är väldigt svårt att hitta lä om det blåser. Vi rundade den lilla ön och på nordsidan och såg vulkanen väldigt bra. Var tjugonde minut mullrar och fräser det till och det kommer ut rök. Vi gick vidare och utanför samhället på en liten grundbank intill ön på 10 meters djup och mot norr ankrade vi upp. Vi satt uppe sent på natten för att hoppas se ljusen från utbrotten. Tyvärr så hade vi kommit lite vid sidan så vulkanen skymdes av ett högre berg och denna natt så blev det inte så kraftiga utbrott. Ulla lyckades se några svaga ljussken men annars hörde vi bara mullret. Tack vare att vulkanen hela tiden släpper på trycket så blir det inget stort vulkanutbrott. Ön Stromboli är känd från en film där Ingrid Bergman var skådespelerska. Filmen heter Stromboli. Natten blev i motsats till tidigare nätter lugn.

På morgonen läste vi på navtexen att nya kraftiga vindar var på väg så vi seglade mot Messinasundet på en fin sträckbog. Vinden kantrade så vi ropade upp Jajja på VHF och bestämde att vi håller upp så högt vi kan och ser var vi hamnar. Vi hamnade så småningom på Sicilien och hamnen Milazzo och då blåste det 15 sekundmeter. Marinan var full och tur var det för vi lade oss gratis utanpå några fiskebåtar. Vi hade tur för "våra" fiskebåtar hade semester så vi tvingades inte att flytta Hokus Pokus mitt i natten. Vårt enda störande moment var de stora färjorna som vände inne hamnbassängen och skapade ordentligt med svall. Vid

ett tillfälle rycktes en akterpollare loss från däckets på Jajja. Det är bedrövligt hur dåligt den var infäst i däckets med bara ett par tunna små brickor under det tunna däckets. Nu har dom bytt alla fyra pollare.

Vi låg inblåsta i Melizzo i fyra dygn men passade på att äta deras grillade svärfisk som dom är kända för. Vi hann också med att se oss omkring och sedan sitta ned under en markis och dricka caffelatte som alla Sicilianare gör när dom inte bildar ligor. När vinden avtog satte vi klockan på ringning kvart i fem och seglade ur hamnen klockan fem. Nu hade vi satt målet till Rocella Ionica dit det är 80 nm. Avgången var satt så att vi skulle få strömmen med oss i Messinasundet som kan bli mycket kraftig. Vädret var fint och vi fick en fin dag på sjön. Jag hann med att lösa en mordutredning och börja på en ny. På eftermiddagen fick vi sällskap av några trevliga delfiner. I vår pilot kunde vi läsa att det är lite trixigt att gå in i hamnen då en sanddyna växer i inloppet. Klockan var nio på kvällen när vi kom fram och det var kolsvart. Vi höll ut ordentligt vid lovarspiren som det stod i piloten och vi gled över på 3m djup och kom förbi och in i ännu en marina som inte var färdigbyggd. Det var dåligt med ljus men vi lyckades ta oss fram till en fingerponton och vi kunde börja med middagen.

Tidigt nästa morgon klockan sju och fyrtiofem fortsatte vi längs tån på Italien och var framme i Crotone klockan arton. Här är det långt mellan hamnarna och inga bra ankarvikar varför Grekland hägrar. Vi hade bestämt oss för att göra överseglingen till Grekland härifrån. Vi botaniserade i affärerna och bunkrade upp såväl mat som diesel. Det fanns många fiskständer så vi köpte kräftor, olika sorters musslor och fisk. Nu skall det bli fisksoppa och på kvällen hade Ulla och jag en egen liten kräftska. Av skalen blev det ett fint avkok till fisksoppan dagen efter.

Till Lefkas i Grekland hade vi 162 nm och vi gick ur hamnen och kastade oss in i en kraftig motvind. Sjön var grov och helt hopplöst mitt emot så vi vände efter någon timma och gick in i hamnen igen. Nästa dag gick det bättre och vi fick en underbar seglats i halv vind hela vägen till Lefkas. Vinden bar hela natten. Som vanligt mötte vi endast ett par båtar. Efter tjugosju timmar klockan tretton var vi framme i Grekland på ön Lefkas och vi gick in i en liten pärla som heter Sivota. Vi hade gjort en snittfart på 5.9 knop. Hamnen var full med hyrbåtar då det tydligen var båtbytar dag. Vi lade ankar i viken och kunde åse allt på ett tryggt avstånd. Vi åt gott på en taverna som specialiserat sig på gammal grekisk mat vilket alla säger sig göra men inte har. Dagen efter seglade Jajja in och även dom hade haft en fin översegling.

Nästa morgon efter att ha ätit frukost med nybakat bröd ringde Nueva och vi bestämde att träffas i en ankarvik på ön Meganisi nästa dag. Vi tog upp ankaret och körde med motor ut till Onassis ö Skorpio och körde runt den. Det kan man kalla ett sommarställe. Ön var välbevakad med vakter och avancerad utrustning. Vi körde runt och fotograferade som paparazzo. Vädret var strålande och vi fortsatte via en muddrad lång ränna till staden Lefkas. Vi lade till vid stadskajen och fick betala 4,20 €. Stan tycker vi var lite stökig men vi hittade en härligt grillad kyckling och tsatsiki take away. Efter att ha sovit en natt vid kaj seglade vi till Meganisi och en mycket fin ankarvik. Vi droppade ankaret och förtöjde med långa linor till ett par träd iland. Det var underbart med stillheten. Vädret var strålande och vattnet 26 grader och kristallklart. Jajja kom med oss och så småningom så seglade Nueva in i viken och på eftermiddagen kom även Pela. Vi hade inte varit samlade sedan den 13 juli på Elba.

Nu skall vi slappa runt några veckor här i norra Joniska havet bland öarna. Om cirka fjorton dagar närmare bestämt den 3 september kommer Camilla, Lasse och Eric och seglar med oss i en vecka vilket vi ser stort fram emot. För exakt ett år sedan seglade Camilla och Eric med oss

på Algarvekusten. Vi kommer att segla runt i de grekiska övärlden tills i början på oktober då vi går vidare till Turkiet.
Tyck inte synd om oss!
Med seglarhälsningar
Ulla o Mats